

bestikke Stemmelisteførerne. Nu har det ærede Medlem fra Odense anført to Betragtninger, som skulde gjøre det indlysende, at Valgloven dog havde ment, at det var Formanden og ikke Valgbestyrelsen, der skulde bestikke Listeførerne. For det Første Bestemmelsens historiske Tilblivelse. Som det blev nævnt af det ærede Medlem, fandtes den vedkommende Bestemmelse i Udkastet til Sunigrundlovens Valglov, og der blev saa tilføjet af Udvalget en Bestemmelse om, at der af Valgbestyrelsen ogsaa kunde udnævnes Vælgere til at føre Valglisten. Men det ærede Medlem forbigik en Omstændighed, som er meget væsentlig, naar han vil docere Historie for os om et Lovsteds Tilblivelse; han forbigik, at paa den grundlovgivende Rigsforsamling blev det udtrykkelig fremdraget af et Medlem, nemlig S. A. Hansen, hvorledes Bestemmelsen maatte forstås. Det nævnte Medlem yttrede, at Komiteen selvfølgelig var gaaet ud fra, at det var Valgbestyrelsen, som tilforordnede den Vælger, der skulde føre Stemmelisten. Denne Bemærkning blev ikke modtaget af Rogen i Forsamlingen, tværtimod blev den, saavidt man kan skjønne, tiltraadt af Udvalgets Ordfører, Krieger, som tog Ordet umiddelbart efter S. A. Hansen. Krieger fremhævede blandt Andet, at der var kommet en meget stærk Kontrol for en paalidelig Afstemning ind ved Udkastet til den ny Valglov. Man var den Gang enig om, at Tilforordningen af Stemmelisteførere afgav en betydelig Garanti for et paalideligt Valg, at det hørte til Hovedbetingelserne for den skriftlige Afstemning. Altsaa, historisk set kan der ikke være Tvivl om, hvorledes § 40 maa forstås. Ville vi nu se paa selve Paragrafen, som den foreligger, hørte vi, at det ærede Medlem fra Odense mente, at man af Tilføielsen om, at Valgbestyrelsen kan udnævne Vælgere til at føre Valglisten, maa slutte ad Modsetningens Bei, at saa maa Formanden paa egen Haand kunne tilforordne Stemmelisteførere. Men denne Modsetningsfortolkning bliver ganske usikker eller rettere aldeles utilstedelig, naar man blot mærker sig Betydningen af den fætte Tilføielse om Valgbestyrelsens Ret til at bestikke Vælgere til at føre Valglisten. Hvis der ikke var udtrykkelig tilføjet „af Valgbestyrelsen“, vilde det være et mildest talt overordentlig tvivlsomt Spørgsmaal, om Valg-

bestyrelsen kunde delegeres sin Myndighed med Hensyn til Valglisternes Førelse til tilstedeværende Vælgere; denne Tvivl er nu afstaaen derved, at der udtrykkelig er sagt, at Valgbestyrelsen har denne Myndighed. Men der er ikke dermed afgjort det Allermindste angaaende Spørgsmaalet om, hvem der kan tilforordne Stemmelisteførere. Men naar man ser, at det er Valgbestyrelsen, som er den Autoritet, der foreslaar et Valg, og at Formanden kun har saa megen selvstændig Myndighed, som der kan paavises bestemt Hjæmmel for, kan der ikke være fjerneste Tvivl om, at det er Valgbestyrelsen, der er den Autoritet, der skal tilforordne Vælgere til det ommeldte Hverv. Hvis man vil benegte dette, maatte det da ogsaa være Formanden, der paa egen Haand bestemte Lokalerne for Afstemningen, og saa skulde Valgbestyrelsen i denne Henseende være afmægtig overfor Formandens ensidige Villie, hvilket vel Ingen vil paastaa. Nei, det staar baade historisk fast og følger af Lovens Indhold, at det er Valgbestyrelsen, som skal tilforordne Stemmelisteførere, og denne Bestemmelse er overtraadt i Slagelse. Derved er en væsentlig Regel for en korrekt Valghandling tilfidesat, og dette maa, mener jeg, have til Følge, at hvor Partierne kæmpe skarpt imod hinanden, som de gjøre i Slagelse, og Stemmeforskjellen er ganske forsvindende, vilde det være fuldstændig korrekt, om vi strax kasserede Valget. Naar der nu blot foreslaas, at Godkjendelsen skal udfættes, saa er dette en hensynsfuld og mild Fremgangsmaade, for at man kan faae indhentet nærmere Oplysninger om de Følger, som Tilfidesættelsen maa antages at have havt. Jeg mener ikke, at man i slige Tilfælde har Ret til at forlange positive Bewiser for, hvilke Følger Tilfidesættelsen af Valgloven har havt; thi naar det er godtgjort, og Enhver veed, at der føres en lidenskabelig Partikamp i den paagjældende Kreds, og Stemmeforskjellen er ringe, og det vides fra tidligere Leiligheder, at selve Valgbordene have tjent som Centra for Agitationen under Valghandlingen, kan der ikke være megen Tvivl tilbage om, at den paagjældende Fremgangsmaade har havt reelle Følger for Valgets Udfald. Det vilde i og for sig ikke have betydet det Allermindste, om Valgbestyrelsens Flertal ikke havde protesteret mod Formandens Fremgangsmaade; thi dette